

היא עבריה, הוא ערבי, לכן קשרה הוריה בשרשרות למיטה אהבה בכבלים

הוא: אסעד עבד
למענה

הוא סתם את האוזניים. ולי הראש כמעט התפוצץ.

★ ★ ★
"הם חיכו את אסנת"

מזרחי אמר שהוא רוצה לשאול את הילדה, שמחת. ידעתי מה שהיא תגיד. הוא שאל אותה אם היא רוצה להתחתן אתי. אסנת אמרה שכן ואו היא נתן לה סטירה על הפנים. 20 פעם אולי באחי אל הוריים שלה והם גירשו אותי מהבית.

לפני שלושה שבועות, כשראיתי שכבר לא תהיה לנו דרך אחרת, לקחתי את אסנת וברחתי איתה לתל אביב. אחרי יומיים באנו לכפר יאסיף. בכפר סיפרו לי שהמשרה חיפשה אותנו. הלכנו למשרת עכו. סיפרנו מה שקרה ואסנת אמרה שהיא רוצה להיות אתי. אמרו לנו: "לכו הביטה ותהיו בריאים". אחרי יומיים הלך האבא שלה למשרה וסיפר שאנחנו גונבנו לו 500 לירות מהבית. עכשיו המשרה כבר עצרה א תנו באמת. במשרה ניסו הקצינים להשפיע על אסנת שתעזוב אותי. הם אמרו לה שהיא באמת לא אוהבת אותי ושאיני יכול לתת לה ללכת לעבוד בתור זונה ברחובות.

אסנת אמרה להם שלא איכפת להם מה שהיא רוצה לעשות. הם המשיכו להשפיע עליה שתחזור הביתה. אמרו לה שהעברים הם נגד היהודים ולא כדאי לה להתחתן דוקא עם ערבי. היא סיפרה להם שאני מתגייס ואני אמרתי להם שזה נכון. או אחד הקצינים הסתכל עלי ואמר לנו "אתה תתחתן איתה רק בכפר! אני מכיר אותך. אתה עובד ארס". באוזניים שלי שמעתי את המילים שלו.

תישעה ימים היינו במעצר. כששחררו אותנו, סיפרתי גם לשופט את כל העניין. הוא אמר לי לקחת אותה. אבל אביה לקח אותה בכוח הביתה.

אני הלכתי לכפר יאסיף וארבעה ימים ישבתי שם בלי אוכל. פעם היה המישקל שלי 75 קילו. היום יש לי רק 65. כשהורתי לחיפה שאלתי חברה של אסנת מה שלומה ואיפה היא. החברה סיפרה לי שאבא של אסנת, פנחס מזרחי, והגיס שלה קשרו אותה בבית עם שרשרת ומנעולים מפני שאמרה שתברח ותבוא אלי. ידעתי שאני מוכרח להודיע על זה למשרה, אבל גם ידעתי שלי לא יאמינו ויגידו לי שוב פעם שאני ערבי. שלחתי חבר יהודי שלי שיספר הכל למשרה.

השוטרים הלכו ובאמת מצאו את אסנת שלי שוכבת במיטה וקשורה בשרשרת אל החלון. לשרשרת היו שני מנעולים. אני יודע שבשביל דבר כזה הם יכולים לקבל מאסר גדול. אבל כמה שהם עשו לי צרות אני לא רוצה שיהיה להם רע. הבאתי לרבנות פתק מהרבה חברים יהודיים שלי שכחבו שהם מכירים את ההתנהגות הסתומה שלי והיחס המצויין שהיה לי תמיד לעם היהודי ולדת היהודית. הם כתבו שידעו מהרבה זמן שאני רצייתי להיות יהודי ואמרו שהם מקווים שהרבנות תעזור לי בזה.

אבל בינתיים האבא שלה שוחרר. את אסנת לקח יוסף בן צור, הפקיד שכותב בקשות בבית-המשפט, ולי לא רוצים לראות אותה.

אם הם לא ירצו לתת לי אותה אני אברה איתה. אני יודע שזה לא נגד החוק אם היא רוצה את זה, ואני יודע שאסנת רוצה אותי כמו שאני רוצה אותה. רק מפריע שאני ערבי והיא יהודיה. או אני הולך בכל שבת לבית-הכנסת ולומד את החוקים. מי יודע? אולי אם האנשים לא עזרו לי, אלהים יעזור לי.

כי הוריה של הצעירה היהודיה מפוגלים לכל כדי למנוע ממנה להיפגש עמו - משום שהוא ערבי. דקות מספר קודם, שיחרר השופט את אביה של הנערה שהואשם בכלואתה. אסעד בא לקחת את נערתו אליו, נדהם כשהתערב כותב-הבקשות ולקח את הנערה לביתו כדי לפקח עליה. המשרה סרבה להתערב ולהחזיר את הנערה לביתה או לבית אהובה. בעמוד זה מספר אסעד את פרשת אהבתו הגדולה.

מחזה מוזעזע התרחש השבוע לעיני פקידים ובאי בית-משפט השלום בחיפה. על המדרגה עמדה קבוצת אנשים והתוכחה בקוליקולות. פיתאום פנה אחד מהם, כותב בקשות של בית-המשפט והחל להתרחק כשהוא גורר אחריו נערה צעירה בת 17. צעיר ערבי ניסה לרדוף אחריהם, אך נעצר כששמע את קולו של עורר-הדין. "עמוד אסעד, אל תעשה שטויות!" הקריאה היתה במקומה. כי אסעד יודע

אני בעצמי לא יודע אם זה עצוב או אולי זה מצחיק שדוקא אני צריך לסבול מהיהודים בגלל זה שאני ערבי. כמה קללות, וכמה צרות סבלתי במשך השנים האחרונות בגלל זה שאני ערבי!

אני בטוח שהאנשים שעשו לי את כל הצרות האלה לא ידעו על העבר שלי. אבל אני חושב שגם אם הם היו יודעים זה לא היה משנה שום דבר בשבילם. כי הם כמו עיוורים. הם יודעים מה שלמדו אותם הורים שלהם ולא יווצו מזה.

מאת אסעד עבד

כל יום מכל מיני אנשים. אסנת הסכימה ללכת איתי. הלכנו יחד לראות טרט והאהבה כבר נכנסה אלצנו עמוק בתוך הלב. באותו רגע לא חשבתי על זה שאני ערבי והיא יהודיה. בטח גם היא לא חשבה על זה. לא ידענו איזה צרות יהיו לשנינו מהאהבה הזאת.

מאותו היום היינו הולכים תמיד ביחד. לקולנוע, לטייל, לעכו, לכפר יאסיף ואפילו פעם אחת היא נסעה יחד איתי לבקר את שם בבית-הסוהר באשטה. הוא צריך ללכת שם חמש שנים. אמרו שהרג מישהו.

★ ★ ★
"טוב כזה יהודי מערבי"

רק אחרי שכבר הסתובבנו חודשיים ידעו הורים שלה מהעניין בינינו. הם לקחו את הילדה לחדר שלהם וצעקו עליה "למה את הולכת דוקא עם ערבי? אין מספיק יהודים בחיפה?" כשהיא אמרה להם עוד שאנחנו רוצים להתחתן, שמעתי את הצעקות שלהם מן החוץ. התביישתי שיהודים יכולים להגיד דברים כאלה. אני חשבתי שיהודים הם אחרים.

הם צעקו עליה: "יותר טוב תתחתני עם כלב יהודי ולא עם ערבי כזה!" וכשהיא לא רצתה לשמוע, אמרו לה שיהרגו אותה אם לא תעזוב אותי.

כששמעתי באוזניים שלי דברים כאלה, הלכתי אליהם. אמרתי: "מה איכפת לכם שאני אוהב את הילדה שלכם? אם לא טוב לכם שאני ערבי או אני מוכן להתגייס מתי שאם רוצים. תמיד הייתי מוכן להתגייס. באהבה אין הבדל בין יהודי וערבי וככה אתם עוד אומרים שיש דמוקרטיה בארץ שלכם ואין אפליה?"

אביה חשב קצת ואמר: "אם אתה תתי גייר ותראה לנו את התעודה של הגיור, אולי יתנו לך אותה." הוא לא אמר שאם אתגייס יתנו לי את הילדה שלהם. רק אמר שאולי יתנו לי אותה. בינתיים הוא אמר שלא תלך איתי יותר לשום מקום. אסנת אמרה לו בסדר. שהיא לא תלך איתי יותר. אבל כמו שאני לא יכול לעזוב אותה, ככה גם היא לא יכלה ולא יכולה לעזוב אותי. היא אמרה שלא תלך איתי כי פחדה מהאבא שלה. אבל המשכנו ללכת ביחד לכל מקום. הרבה פעמים ראו אותנו ביחד. גם ההורים שלה פגשו אותנו ביחד. כשהיו רואים אותנו הם היו מתנפלים עליה, ומרביצים לה. לא חשיב איפה זה היה, ברחוב, לקולנוע, או באוטו.

פעם אחת אפילו הביא האבא שלה בקבוק מייאש וסכין. הוא רצה לחתוך לה את הידועות ולשפוך עליה את מייאש אם לא תעזוב אותי. אני שמעתי את הצעקות שלה, ורקתי ממנו את הבקבוק והבחתתי לו שי אני עוזב את הבת שלו לתמיד. הסתחתי לו את זה באמת. כי פחדתי שי הוא יעשה לה משהו רע. פחדתי עליה. אמרתי לאביה: "אני מהחדר שלך, לא אגור פה בסביבה ואו אולי הבת שלך תשכח אותי ואני אשכח אותה וככה יהיה יותר טוב לכולם."

ובאמת עזבתי את המקום והורתי לגור בכפר יאסיף. או הכרנו כבר ארבעה חודשיים. וזה זמן מספיק שבביל שהאהבה היכנס עמוק-עמוק בלב.

★ ★ ★
"ערבי נשאר ערבי"

לפני שעזבתי את הבית, ניסיתי עוד פעם אחת לדבר עם האבא של אסנת. אמרתי לו. שאם הוא לא רוצה לתת לי את הבת שלו ככה, אני אתגייס ליהודי ואז כבר לא יהיה הבדל ביני ובין כל הב-

היא: אסנת מזרחי
אהבה

אני בוכה על זה שהם עיוורים גם בגלל הצרות שהם עשו לי ועושים לי וגם בגלל זה שאני בעצמי סבלתי הרבה מאוד כשהייתי צעיר בגלל זה שחשבתי שהיהודים לא עיוורים ורציית להיות יהודי.

★ ★ ★
"פחדתי שירחו אותי מערבי"

עד גיל 14 גדלתי כמו כל ילד ערבי בכפר יאסיף. או עזבתי את בית אבי ואת הכפר ויצאתי לעבוד בעכו אצל קבר צה של יהודים מרוקאים שעשו עבודות טיחות בבתיים. שם הכרתי בעצם הראשון נה את היהודים מקרוב. שנתיים עבדתי איתם. היינו חברים טובים ואני ראיתי בכל פעם עוד דברים טובים בדת היהודית. אחרי שנתיים חזרתי אל האבא שלי ר. אמרתי לו שאני רוצה להתגייס. אבי נהיה כמו אש. הוא צעק עלי נורא ואמר שאם אני רוצה להתגייס שאלך מהבית שלי. עשיתי ככה ובאתי לחיפה. שכרתי חדר והמשכתי לעבוד במיקצוע שלמדתי אצל המרוקאים בעכו.

שמה חודשים גרתי שם עד שבא בעל הדירה ואמר לי שהוא צריך את החדר. חיי פשתי מקום אחר והגעתי אל מזרחי, ברחוב אפגני מס' 12. אחרי שגרתי שם חודש אחד, ראיתי פעם את הבת שלה אסנת. היא לא הייתה הילדה היחידה של מזרחי. 12 בנים ובנות יש לו. היא גם לא הייתה הכי יפה. היא לא כמו הבחורות שרואים בקולנוע. אבל אהבתי אותה מהרגע הראשון שראיתי אותה. התחלתי קצת לדבר איתה. שאלתי אותה אם היא רוצה ללכת איתי לסרט. פחדתי נורא שהיא תגיד לי שלא תלך איתי מפני שאני ערבי. אני שומע דברים כאלה

האב: פינחס מזרחי
ויטורים